

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Κόρκυρα, ποίημα ὑπὸ Γερ. Μακρορᾶ.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
Ἱαπετικοὶ Λαοί, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι.
Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα
ὑπὸ Ἀνδρέα Καρκabitσα.
Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιου-
κάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.
Ὁ Φλεβάρης, ποίημα ὑπὸ Μ. Δ. Γιαννουκάκη.
Φιλολογικὰ περίεργα: Ἡ ψυχαγωγικὴ μέ-
θοδος, ὑπὸ Ἱερωνύμου Ἀρχ. Βογιατσῆ.
Υγιεία καὶ Ὑγιεινὴ: Ἡ Φανέλλα
Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή.
Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου: Ὁ οὐρανὸς τοῦ
Φεβρουαρίου.
Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.—Χρονικά.—Ἡ
Ἀλληλογραφία μας.
Ἐν ᾧ οἱ νέοι χορεύουν.—Οἱ πρωτόγαλτοι,
(εἰκόνες).

Εἰς τὸ προδεχέει: «Τάξα-μπέ-Τάξα» ἰν-
δικὸ τραγοῦδι ὑπὸ Ἀλεξ. Παλλή. — «Σκαρα-
βαῖοι καὶ Τερρακότες» σοννέτα ὑπὸ Ι. Γρυπάρη.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»:**
Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας»
Ἀθήνας.

μένη ἀπὸ ξανθοκίτρινο ὑγρὸ καὶ μὲ τὴν
κόρη, ποῦ μαύρη καὶ μεγάλη ἔμενεν ἀκί-
νητη, σὰν πέτρα δαχτυλιδίου, καλοδεμένη
στὴ σφενδόνα του. Καὶ ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ
κέντρο πρὸς τὴν περιφέρειαν, φιλά μεταξο-
πούπουλα καφετιά, ἀνέβαιναν γυριστὰ κ'
ἐσχημάτιζαν στεφάνι. Καὶ ὅπως ἐκαθόταν
συμμάζωμένη, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα
πέρα στὸν κούφιον αἰθέρα, δὲν ἔκανε τὴ
μισσητὴ ἐντύπωση ποῦ κάνει πάντα ἡ
κουκουβάγια· ἔμοιαζε καλονοικοκυρὰ ποῦ
ἀφοῦ τελειώσῃ τίς δουλειές της καὶ λου-
σθῇ καὶ χτενισθῇ, βγαίνει καὶ κάθεται στὴν
πόρτα προσμένοντας τὸν ἄνδρα της. Ἐμὲ
μοῦ ἤρθε ὀρεξὶς νὰ παίζω μὲ τὸ κακὸ
πουλὶ καὶ ἄρχισα νὰ τὸ προγγάω, κινῶντας
χέρια καὶ πόδια:

— Ξιζιζι! . . . Ξιζιζι! . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ

Διήγημα Μαυρικίου Γιουκάϊ.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

— Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μας
ἔκαμε νὰ ἐλθωμεν ἀπὸ τόσῳ μακρὰν ἢ λάμ-
ψις τοῦ ἀρχαίου προγονικοῦ σας οἰκοσμήου.
Ἐδῶ ἀπεναντίας μᾶς ἔφερε τὸ νεώτερον
καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν κοσμημάτων τῆς
οἰκογενείας σας, ἡ μικρὰ καὶ χαριτωμένη

σας θυγάτηρ. Ὁ προσφιλέας μου ἀνεψιός, ὁ
Λουδοβίκος Βαρτζαῖ, μὲ παρεκάλεσε νὰ τον
συνοδεύσω. Ἠλθαμεν, εἶδαμεν τὴν θυγα-
τέρα σας καὶ πραγματικῶς ἐμείναμεν κατευ-
χαριστημένοι. Ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς δὲν
ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην. Καὶ ὁ ἀνεψιός
μου ἔχει ἐπίσης μεγάλους καὶ ἐνδόξους
προγόνους. Ἡ περιουσία του εἶνε τόσον
μεγάλη, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ διανείμῃ μέ-
ρος αὐτῆς καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη ποῦ δὲν
τον ἀγαποῦν. Δὲν χρεωστεῖ τίποτε εἰς κα-
νένα, — ἐκτὸς ἴσως μερικῶν σπαθισμῶν εἰς
τοὺς Τατάρους· ἀλλὰ τοῦτο, ἂν λογα-
ριάσῃ κανεὶς ὅπως πρέπει, αὐξάνει τὴν
πατρικὴν του μερίδα. Ἡ θυγάτηρ σας εἶνε
ὠραία, ἐνάρετος καὶ θεοσεβής. Ἄλλο τόσον
καὶ ὁ Βαρτζαῖ. Εἶνε ὠραίος, φῶς φανερόν,
καὶ καλὸς χριστιανὸς — περὶ τούτου ἐγ-
γυῶμαι ἐγώ. Ἐὰν θέλετε, εἴθε νὰ θέλῃ καὶ
ὁ Ὑψίστος Θεὸς νὰ γίνουν ἓνα ζευγάρι οἱ
δύο αὐτοὶ νέοι. »

Ὁ Φάρκας ἀπήντησεν εὐγενῶς καὶ προ-
θύμως:

« Ἡ πρότασις αὕτη τιμᾷ καὶ ἐμὲ καὶ

Οἱ πρωτόγαλτοι
(Ἐντυπώσεις Ἀποκρητικά)

τὸν οἶκόν μου καὶ τὴν δέχομαι μετὰ χα-
ρᾶς. Σήμερον ἀμέσως θὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν
Ἰλόνκα. »

Ὁ Ἀββὰς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐξυσε
τὴν μύτην καὶ ἐφέλλισεν:

« Ἀλλὰ . . . ἐντιμότητε κύριε Πέτκη . . .
τί νὰ σας πῶ . . . σᾶς παρακαλῶ . . . δὲν
πρόκειται περὶ τῆς Ἰλόνκας . . . Ἡ Ἐρ-
τσα ἀρέσει τοῦ ἀνεψιοῦ μου. »

— Τί, καλέ, ἐκεῖνο τὸ μωρὸ; Δὲν ἴδατε
πῶς εἶνε ἀκόμη παιδί ἡ Ἐρτσα, πῶς
κλαίει ὅταν τὴν χαϊδεύουν καὶ πῶς ἓνα
σῦκο μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ πάλι νὰ γελά-
σῃ; . . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀστειεύσατε.
Ἄν πάρετε τὴν Ἐρτσαν, ὥστερ' ἀπὸ δύο
ἐβδομάδες, θὰ μοῦ τὴν στείλετε πίσω.

— Μὴ φοβεῖσθε. Ἄν εἶνε μικρὰ ἀκόμη
διὰ γάμον, εἰμποροῦμεν νὰ περιμεινώμεν
ἐν ἑτός.

— Πολὺ εἶνε! » εἶπεν ὁ Βαρτζαῖ πρὸς
τὸν διερχομένον του.

Ὁ γέρον Πέτκη ἤρχισε νὰ τα χάνῃ.
Ποῖος θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὸ ὄνειρον τῆς Ἐρ-
τσας ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ τόσον
ταχέως;

« Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, αὐτὸ δὲν γίνε-

ται — εἶπεν — ἡ συνήθεια δὲν το ἐπιτρέ-
πει· δὲν τολμῶ νὰ ὑπανδρεύω τὴν μικρο-
τέραν πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ μεγαλύτερα. Ἀ-
γαπῶ ἐξίσου καὶ τὰ δύο μου παιδιὰ καὶ
θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχής, κύριε Βαρτζαῖ,
νὰ σας κάμω γαμβρόν, ἀλλὰ μόνον ὡς
σύζυγον τῆς Ἰλόνκας. Καθήσατε ἐδῶ, ἅς
γνωρισθῶμεν πρῶτα. . .

— Ἄ, γνωρίζομεθα τόρα πλέον καλὰ!

— Καὶ πῶς, ἡ Ἰλόνκα δὲν εἶνε εὐμορ-
φη, δὲν εἶνε καλὴ, φρόνιμη, ἐνάρετος;

— Ἡ καρδιά της καὶ τὸ πρόσωπόν της
εἶνε ἀντάξιον τῆς ὠραιότερας τῶν ὠραίων
— τὸ ἀναγνωρίζομεν καὶ τὸ ἀνομολογοῦμεν.

— Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φρόνιμη,
ἀφ' οὗ τὴν ἀνεθρέψατε σεῖς. Ἀλλ' ἡμεῖς
τὴν μικροτέραν θέλομεν νὰ πάρωμεν μαζί
μας, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὴν πρωτότοκόν σας
ἐδίδατε ὅλην σας τὴν περιουσίαν.

— Ἐκπλήττομαι πολὺ πῶς σεῖς, ἱερεῖς
καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, λέγετε τέτοια
πράγματα.

— Οὔτε εἰς τοὺς ἱερεῖς, οὔτε εἰς τοὺς
σοφοὺς εἶνε δεδομένον τὸ νὰ ἐξιχνιάζουν
τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος.

— Ὠραῖοι λόγοι, κερπὸς μακρὰς με-
λέτης! Ἀλλὰ διατί θέλετε νὰ εἰσαγάγετε
παρ' ἡμῖν νέα ἥθη; διατί θέλετε νὰ μετα-
βάλλωμεν ὅ,τι ἐθέσπισαν οἱ πρόγονοί μας;
Δὲν συμβαίνει παρὰ μόνον μίαν φορὰν στὲς
ἐκατὸν νὰ νυμφευθῇ κανεὶς τὴν πρώτην
γυναῖκα ποῦ θαγαπήσῃ. Ὅταν οἱ γονεῖς
μας, ἐν τῇ φρονήσει των, μᾶς ἐξέλεγον μίαν
γυναῖκα, ἡμεῖς ἐστεναζάμεν πάντοτε δι'
ἄλλην, ἡ δὲ ἐρωμένη, ἀκολουθοῦσα τὸ
παράδειγμά μας, ἐλάμβανεν ἄλλον σύζυ-
γον. Πρῶτα ἐκάμαμεν τὸν θυμωμένον, τὰ
ἐβάζαμεν μὲ τοὺς γονεῖς μας· ἀλλὰ κατό-
πιν ἐπανηρχοῦμεθα εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν
καὶ ὅταν τέλος ἐγνωρίζαμεν τὴν γυναῖκα,
τὴν ὁποίαν μᾶς εἶχον ἐμπιστευθῇ, μέγας
καὶ ἥρεμος ἔρως πρὸς αὐτὴν ἐπλήρου τὰς
καρδίας μας καὶ ἐζῶμεν ὁμοῦ εὐτυχεῖς καὶ
ἡσυχοί. . . Ἐξῆσα πολλὰ, πολλὰ χρόνια μὲ
τὴν γυναῖκά μου, χωρὶς οὔτε μίαν στιγμὴν
νὰ διαταραχθῇ ἡ οἰκογενειακὴ μας εἰρήνη.
Σήμερον ἀκόμη ἡ μνήμη της μοῦ εἶνε ἀγα-
πητή, καὶ ὅμως ἤθελα νὰ σκοτωθῶ ὅταν
μ' ἐξηνάγκασαν νὰ τὴν στεφανώθω! . .
Ἀπεναντίας οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶνται
πολὺν καιρὸν πρὸ τοῦ γάμου των καὶ οἱ
ὁποῖοι δὲν γηράσκουν μαζί, εἶνε πολυάριθ-
μοι. Ἄς μείνωμεν λοιπὸν εἰς τὰς ὠραίας
συνηθείας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε παλαιότερον ἀπὸ
τὸν ἔρωτα, εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

— Ἄ, ἂ, κύριε Ἀββᾶ, αὐτὴν τὴν φο-
ρὰν σᾶς ἐπίασα! ἀντεῖπεν ὁ Πέτκη· ἀνοί-
ξατε τὴν Ἀγίαν Γραφὴν εἰς τὴν πρώτην
σελίδαν καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ Ἡανάγαθος Θεὸς
ἐπωφελήθη τοῦ ὕπνου τοῦ Ἀδὰμ διὰ νὰ
τον νυμφεύσῃ. Ὁ Ἀδὰμ κατόπιν ἡγά-
πησε τὴν Εὐάν. . . ἄρα ὁ γάμος εἶνε πα-
λαιότερος τοῦ ἔρωτος.

Ὁ ἱερεὺς τὰ ἔχασε μὲ τὸ ἐπιχείρημα
τοῦτο καὶ ἐσιώπησε. Τότε ὁ Φάρκας ἐπλη-

σίασε τὸν νεαρὸν Βαρκζαί, ἔλαβε τὰς χεῖρας του καὶ τῷ εἶπε μὲ ὄλην τὴν γεροντικήν του τρυφερότητα :

« Ἀγαπητέ μου φίλε· μοῦ ἐζήτησες τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, τώρα ζητῶ καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρά σου διὰ τὴν θυγατέρα μου. Μὴ σπεύσῃς νὰπαντήσῃς. Ἐγὼ δὲν σου ἠρνήθην, ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ μου ἀρνήθῃς. Μείνε ἐδῶ μίαν ἐβδομάδα καὶ ὕστερα ἀπάντησέ μου εἰς ὅ,τι σοῦ προτείνω σήμερον. Καὶ τώρα εὐθυμία καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων! »

*

Ἡ ἐβδομάς παρήλθε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Πέτκη μετῆλθε πᾶν μέσον, ὅπως καταστήσῃ ἀγαπητὴν τὴν Ἰλόνκαν εἰς τὸν Βαρκζαί καὶ τὸν μνηστεύσῃ μετ' αὐτῆς. Τοῖς παρέσχεν ἐπανειλημμένως τὴν εὐκαιρίαν νὰ μείνουν ἐπὶ ὥρας μόνοι οἱ δύο νέοι, καὶ ὁσάκις εὕρισκετο πλησίον των ἔστρεφε πάντοτε τὴν συνομιλίαν ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην του, θὰ ἐνδιέφερον ἀμφοτέρους. Ὁ νεαρὸς Βαρκζαί ἠγάπα ἐμμανὲς τὴν πολιτικήν· ἡ Ἰλόνκα ἐλάτρευε τὴν ποίησιν, ὁσάκις δὲ τὰ πνεύματά των συνηντῶντο, — τὸ ὁποῖον συνέβαινε καμμίαν φορὰν, — συνηντῶντο εἰς κόσμον ὀνειρώδη, ὅπου βασιλεύει τὸ ἰδανικὸν καὶ ἄρχει ἡ φαντασία. Οὐδέποτε εἰς τὸν νεαρὸν Βαρκζαί ἀπήρσεν ἡ Ἰλόνκα· ἀπεναντίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν, καὶ τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ Ἐρτσα εἶχεν ἀλλοιωθῇ καθολοκληρίαν. Ὁ Βαρκζαί πολὺ σπανίως τὴν ἐβλεπε τώρα καὶ ὁσάκις παρουσιάζετο ἦτο σοβαρὰ καὶ μελαγχολικὴ. Πέπλος ψυχρότητος ἐκάλυπτε τώρα τὸ ὥραϊον προσωπάκι, τὸ ἄλλοτε τόσον εὐθυμον, φαιδρὸν καὶ φιλόγελον.

Εἰς ποῖον ἐξ ὑμῶν δὲν συνέβη πολλάκις νὰ ἐπανεύρῃ μελαγχολικὰς καὶ ἡλλοιομένας τὰς φίλας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει τόσον ἀφρόντιδας καὶ χαρωπάς; . . . καὶ πόσον δὲν ἐδοκίμασε κόπον διὰ νὰ θάψῃ διαπαντός εἰς τὴν μνήμην του τὸ γελαστὸν πρόσωπον;

Ὅχι, ἔτη, ἀλλὰ μία ἡμέρα ἤρκεσε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία δὲν εὔρε τὸν Βαρκζαί ποσῶς προπαρεσκευασμένον.

Χθὲς ἔτι ἐβλεπε παιδίσκην φιλοπαίγμονα, χαριτωμένην μὲ ὄλην τῆς τὴν κατεργαρίαν, ἡ ὁποία ἐξεκαρδίζετο νὰ γελᾷ ἐν ᾧ τὸν παρετῆρει λάθρα. Καὶ σήμερον ὑπῆρχον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλαμπεν ὁ γέλως, καὶ τὸ στόμα, τὸ χθὲς ἀκόμη φλυαροῦν, σήμερον ἐστέναζε...

Τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς κόρης εἶχε καταλάβει φόβος μήπως ὁ Βαρκζαί γίνῃ μνηστήρ τῆς Ἰλόνκας, ἡ δὲ ἀτυχὴς Ἐρτσα ἠγάπα τὸν νέον μὲ ὄλην τὴν σφοδρότητα τοῦ πρώτου ἔρωτος. Ὡς ἐκ τούτου ἡ φαιδρότης ὤχετο ἀπιοῦσα . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Κ' ἀπὸ τοὺς ἑνδεκα ἀδελφούς σου,
Ἀγαπημένε μου Φλεβάρη,
Ξεχωριστὰ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Μόνο 'στὸ γλέντι ἔχεις τὸ
[νοῦ σου]

Κ' εἶσαι ἀγένειο παληκάρι
Ἀξένιοαστο καὶ χαρωπὸ.

Μόνο γιὰ σέ, γιὰ σέν' ἀλλάζω

Καὶ φαίνοντ' ἐμμορφία γεμάτα
Ὡς καὶ τὰ μούτρα τῆς γρηᾶς.
Σ' ἀποζητοῦν καὶ σέ φωνάζουν
Ποῦ πλημμυρίζεις κάθε στράτα
Μὲ μάσκες τῆς ἀποκρηᾶς.

Ἐσ' εἶσαι ὁ μῆνας ποῦ μεθοῦνε,
Ποῦ μᾶς ἀνάβεις πίσω πάλι
Παληὰ αἰσθήματα σθυστά.
Ὁ μῆνας ποῦ χοροπηδοῦνε
Χίλια ζευγάρια, χίλια κἀλλη,
Ἀταίριαστα καὶ ταιριαστά.

Γιὰ σέ τὸν μῆνα κάθε τρέλας,
Ποῦ μᾶς χορταίνει μὲ φιλιὰ
Καὶ ποῦ ξεχωριστ' ἀγαπῶ.
Γιὰ σέ ποῦ 'στῆς ξανθῆς κοπέλας
Μὲ θερμανεὲς τὴν ἀγκαλιά,
Γράφω τραγοῦδι χαρωπὸ.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Πολλοὶ τῶν νεωτέρων λογίων ἀγνοοῦσιν ἴσως τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ διδάσκαλοι ἡρμηνεύουν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς κατὰ τὸν βαρὺν τῆς ἀμαθείας χειμῶνα, ὅτε αἱ Πιερίδες, πτοηθεῖσαι ἐκ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων τῶν ξένων κατακτητῶν, ἀπέπησαν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ μόνον εἰς περιωρισμένους τόπους ἔμεινον λείψανά τινα, ἐν οἷς εὔρον ἄσυχλον ἐλίγιον λατρευτὰ τῶν Μουσῶν τούτων, διδάσκοντες τοὺς πρὸς μάθησιν ὀργῶντας. Κατὰ δὲ τὸν μεσαῖωνα μέχρι τῶν παραμυθῶν τοῦ ἀγῶνος, ἐδιδάσκοντο ἐν τῇ παρὰ τῇ Δημητριάδι ἱερᾷ μονῇ τοῦ Φιλοσόφου ἐλληνικὰ μαθήματα, ἀτελῶς μὲν ἀπὸ τοῦ ἔτους 963 μ. Χ. καὶ ἐφεξῆς, τελειότερον δὲ ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἐν Δημητριάδι, τῆς ἐρμηνείας γενομένης κατὰ τὴν ψυχαγωγικὴν λεγομένην μέθοδον, ἥτις ἐμφαίνεται ἐπὶ 50 χειρογράφων, ἅτινα δια-

φυγόντα τὴν ψαλίδαν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν κατασκευὴν πυριτιδοβολῶν, ἀποστελλομένων κατὰ τὰ δύο πρώτα ἔτη τοῦ πολέμου εἰς πάντα σχεδὸν τὸν ἐλληνικὸν στρατὸν, ἔμειναν ὡς ἱερὰ κειμήλια, σωζόμενα ἐν τῇ ἐνταυθα βιβλιοθήκῃ, ἥτις οὐ μόνον πλεῖστα βιβλία ἐλληνῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν προσήνεγκε διὰ τὴν κατασκευὴν ταύτην τῶν φυσικῶν, — χάρτου τότε μὴ ὑπάρχοντος, — ἀλλὰ καὶ πολλὰ πολυτίμα χειρογράφα, ἐν οἷς καὶ πολλὰ περγαμηνά, αἵτινες ψαλιδιζόμεναι εἰς σχῆμα πυριτιδοβολῆς, ἀπερίριπτοντο καθ' ὃν χρόνον οἱ μέλλοντες νὰ σχηματίσῃσι φυσίγγια ἐνδύουν, ὅτι ἦσαν δέρματα. Ὅθεν λαθὼν ἐν τῶν χειρογράφων τούτων, ἐθεώρησα καλὸν νὰ δημοσιεύσω 5-6 στίχους αὐτοῦ, ὅπως γένῃ φανερὸς ὁ τρόπος τῆς τότε διδασκαλίας. Τὴν δὲ ψυχαγωγικὴν ἐξήγησιν, ὑπάρχουσαν ἄνωθεν ἐκείνης τοῦ καιμένου λέξεως, ἔγραψα κατὰ σειρὰν ἐντὸς παρενθέσεων διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυπώσεως. Τὸ χειρόγραφον δὲ τοῦτο, πολυσέλιδον τυγχάνον, περιέχει α' τὸν περὶ βασιλείας εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχάδιον τοῦ Συνεσίου λόγον, β' ὁμοίον τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν καὶ γ' τοῦ ἰδίου ἀγίου τραγωδίαν «Χριστὸς πάσχων». Ἐπειδὴ δὲ προτάσσεται ὁ τοῦ Συνεσίου λόγος, διὰ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ θὰ δημοσιεύσω τοὺς 5-6 στίχους.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὡρεῖα τῶν κληρονομῶν Πολυχρονίου Καρακάλου εἰς τὴν ἐνταυθα βιβλιοθήκην, εἶνε καθαρῶς γεγραμμένον, ὡς καὶ τὰ λοιπά, καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ γραφὴ τοῦ καιμένου, τῆς ψυχαγωγικῆς ἐξηγήσεως καὶ τῶν ἐν τοῖς περισελίδοις συντακτικῶν καὶ κριτικῶν παρατηρήσεων, ἐξ ὧν γέμει τὸ χειρόγραφον, εἶνε τοῦ μακαρίτου διδασκάλου Πολυχρονίου Καρακάλου, μαθητοῦ τότε τοῦ ἐνταυθα σχολείου γενομένου, ἄρχεται δὲ οὕτως:

» αὐψὲς, Ποσειδεῶνος θ' ἵσταμένου ἐν τῇ
» κατὰ Δημητριάδα σχολῇ.
» Συνεσίου εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχάδιον
» περὶ βασιλείας.
» Ἄρα (ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος, τάχα), εἰ μή-
» τις (ἀνίσως, δὲν τινὰς ῥήτωρ ἢ φιλόσοφος)
» ἐκ πόλεως (ἀπὸ πόλιν, πατρίδα, ἐνεγκα-
» μένην) ἦκοι (ἤθελεν ἔλθῃ, ἀφίχθῃ, παρα-
» γένηται εἰς τὴν βασιλείαν σου) μεγάλῃς τε
» (μεγάλῃν, περιώνυμον, ὀνομαστήν, περί-
» ελεπτον) καὶ πλουτούσης (καὶ πλούσιαν,
» εὐτυχισμένην, εὐδαίμονα), καὶ κομίζοι (καὶ
» δὲν ἤθελε κομίζει, φέρῃ, ἄγῃ) λόγους (σοὶ
» λόγους πανηγυρικοὺς ἐπαινετικούς) γαῦ-
» ρους τε (ὑπερόγκους, ὑπερφάνους, σόβα-
» ρούς, ἐπηρμένους) καὶ χιλιδώντας (καὶ τρυ-
» φηλοῦς, ἡδονικοῦς, ἡδονὴν καὶ εὐφράδειαν
» ἀποστάζοντας τοιοῦτους) οἷους (ὁποῖοι) ῥη-
» τορικὴ (ῥητορικὴ τέχνη) καὶ ποιητικὴ (ποιη-
» τικὴ στιχομυρία) τίχτουσι (γεννῶσι, συνεί-
» ρουσι, συνυφαίνουσι, συμπλέκουσι, κατα-
» σκευάζουσι), πάνδημοι (κοινά, δημοσίοι,
» τετριμμένοι, ἐθαδίζεις, συνειθισμέναι τοῖς
» πολλοῖς) τέχνηι (αἰτινὲς εἰσι τέχναι, μέθο-
» δοι, ἐμπειρίαι, ἔξεις) πάνδημα (κοινά, δη-
» μόσια, τετριμμένα) ἔκγονα (καὶ τὰ κυή-
» ματα, γεννήματα, ἀποτελέσματα αὐτῶν)
» τοῦτον, ὅταν (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἐν
» πόλειως μεγάλῃς τε καὶ πλουτούσης ἡκῶν
» καὶ κομίζων λόγους γαῦρους, ὅταν) ἐνθάδε
» (ἐδῶ εἰς τὴν βασιλείαν σου ἤθελεν ἔλθῃ)
» γένηται, (ἀφίχθῃ παραγένηται) δεῖ (πρέπει)